

P. VERGILI MARONIS

ipsa sonant arbusta: 'deus, deus ille, Menalca!'

sis bonus o felixque tuis! en quattuor aras:

65

ecce duas tibi, Daphni, duas altaria Phoebo.

pocula bina nouo spumantia lacte quotannis

craterasque duo statuam tibi pinguis oliui,

et multo in primis hilarans conuiuia Baccho

(ante focum, si frigus erit; si messis, in umbra)

70

uina nouum fundam calathis Ariusia nectar.

cantabunt mihi Damoetas et Lyctius Aegon;

saltantis Satyros imitabitur Alphesiboeus.

haec tibi semper erunt, et cum sollemnia uota

reddemus Nymphis, et cum lustrabimus agros.

75

dum iuga montis aper, fluuios dum piscis amabit,

dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadae,

semper honos nomenque tuum laudesque manebunt.

ut Baccho Cererique, tibi sic uota quotannis

agricolae facient: damnabis tu quoque uotis.

80

Mo. Quae tibi, quae tali reddam pro carmine dona?

nam neque me tantum uenientis sibilus Austri

nec percussa iuuant fluctu tam litora, nec quae

saxosas inter decurrent flumina uallis.

Me. Hac te nos fragili donabimus ante cicuta;

85

haec nos 'formosum Corydon ardebat Alexin',

haec eadem docuit 'cuium pecus? an Meliboei?'

Mo. At tu sume pedum, quod, me cum saepe rogaret,

non tulit Antigenes (et erat tum dignus amari),

formosum paribus nodis atque aere, Menalca.

90

ECLOGA VI

PRIMA Syracosio dignata est ludere uersu
nostra neque erubuit siluas habitare Thalea.
cum canerem reges et proelia, Cynthius aurem